

3

Christian

Kopenhagen, oogstmaand 1497

Een harde, koude wind floot om Christians oren, plukte aan zijn wambuis en rukte zijn baret af.

Al snel liet hij het kasteel achter zich, schopte zijn schoenen uit om nog harder vooruit te komen en rende verder. Zijn adem kwam hortend en stotend, hij negeerde een steek in zijn zij. Zijn blote voeten stampten door een plas, het water spatte tegen zijn enkels. Hij schonk er geen aandacht aan, schoot een hoek om en stond pas stil toen hij de hijskraan naast het huis van de Bogbinders zag.

Even keek hij naar boven, voordat hij zich optrok aan het knoestige hout, steeds hoger, tot hij niet verder kon. Zelfs in zijn haast wist hij precies waar hij zijn handen en voeten moest neerzetten, alsof zijn lichaam hem wilde behoeden voor een val.

Met een zwaai slingerde hij zijn been over de arm van de kraan en schoof op zijn billen naar voren zodat hij schrijlings op de punt zat. Het touw waaraan de geloste goederen een paar uur geleden heen en weer hadden geschommeld klapperde zachtjes.

Onder hem lag de verlaten tuin, een glas wijn stond nog op een tafel. Het ving het laatste licht van de zon en kleurde bloedrood.

De koninklijke wijngaard hing vol druiven, die over een maand of twee geplukt en geperst zouden worden, als de roodgouden bladeren aan de ranken half verdord waren.

Terwijl Christian zijn ademhaling weer onder controle kreeg, drong het tot hem door dat hij voorlopig dan wel veilig was, maar dat er een tijdstip zou komen waarop hij naar huis moest.

Het was vrijwel onmogelijk dat Christians tamelijk gezette leermeester, magister Conrad, hem zou inhalen. Maar hij zou zich bij zijn vader beklagen dat Christian er stiekem tussenuit was geknepen terwijl hij hem de opdracht had gegeven om een Latijnse tekst over te schrijven. Dat hij zelf in slaap was gesukkeld, waardoor Christian de gelegenheid had gehad om zijn veer neer te leggen, zijn stoel zachtjes over de stenen vloer achteruit te schuiven en op zijn tenen naar buiten te sluipen, zou de koning nooit van magister Conrad te horen krijgen.

Het gesnurk was zelfs buiten de kamer te horen geweest, en toch wist Christian dat zijn vader geen mededogen zou hebben. Daarvoor ging hij er te vaak vandoor.

Hij had een fles wijn meegegrist van een kist in de hal, waar de wachters met hun rug naar hem toe hadden staan praten, en die achter de gordel om zijn middel gestoken.

Die fles zette hij nu aan zijn mond en hij dronk zo gulzig dat de wijn langs zijn kin droop en naar zijn hals stroomde. Zijn spieren ontspanden zich iets en hij kreeg het een beetje warmer.

Het was geen milde zomerdag, de zon liet zich weinig zien en al snel verkilden zijn handen en voeten. In de gauwigheid had Christian geen mantel omgedaan en hij rilde. De kou drong gemakkelijk door zijn hemd en wambuis heen, nog even en hij werd gedwongen van de kraan af te gaan.

Beneden ging een hond tekeer.

‘Koest, Baldur.’ Vanaf de grond stond Ambrosius Bogbinder naar Christian te kijken. ‘Hé, prins! Kom jij hierheen of zal ik naar boven komen?’

‘Laat maar zien dat je het nog in je hebt,’ riep Christian terug.

Behendig als een aap klom Ambrosius omhoog.

‘Schuif eens op.’

Christian maakte plaats voor zijn vriend, waarna ze met z’n tweeën naast elkaar op de hals van de kraan zaten.

‘Wat hijg je,’ zei Christian. ‘Te veel gegeten de laatste tijd? Volgens mij zie ik een buikje.’

De klap op zijn schouder deed Christian gevaarlijk heen en weer

wiebelen. ‘Ik vind jou anders ook wat gezapig,’ zei Ambrosius. ‘De laatste keer dat je hier zat is zeker vijf jaar geleden. Weet je nog dat Jørgen Hindse je toen achternazat?’

Christian lachte. ‘Man, dat heb ik verdrongen. Wat kon die vent schreeuwen.’

Hij zag het rood aangelopen gezicht van de kanunnik voor zich. ‘U komt nú naar beneden, Hoogheid.’

‘En jij bleef maar zitten, even stoïcijns als wanneer je straf van hem kreeg.’

‘Nou ja, zijn terechtwijzingen waren geen pretje.’

Christian dacht aan de laatste keer dat zijn vorige leermeester hem tussen de jongens van het koor had gezet. Indirect had het incident geleid tot het besluit van zijn vader om hem weer op Københavns Slot te laten wonen. Sinds die dag was zijn jeugd definitief voorbij: behalve lessen schrijven, lezen en rekenen had de koning boogschieten, zwaardvechten en paardrijden aan Christians dag toegevoegd. De laatste drie dingen deed je tenminste nog buiten, maar hij haatte het om het grootste gedeelte van de dag opgesloten te zitten tussen mufte boeken. En als hij dacht dat hij klaar was en Ambrosius en Hans kon opzoeken, kreeg hij onderricht in dans en muziek.

Ambrosius zat kaarsrecht en volkomen stil op de hals, alleen zijn benen zwaaiden heen en weer. ‘Ik vond het jammer dat je vader jou bij ons weghaalde, al heeft het ons nooit belemmerd om elkaar te zien,’ zei hij.

‘Mijn vader heeft nu eenmaal zijn eigen ideeën over mijn opvoeding.’ Christian nam nog een slok uit de fles. Zijn herinneringen aan de tijd dat hij in Bogbinders huis woonde, waren nog steeds de fijnste uit zijn jeugd.

Hij haalde zijn schouders op.

Ambrosius nam de wijn aan. ‘Wat is er deze keer?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je zit hier niet voor niks.’

‘Ach, ik had geen zin meer. Mijn leraar sliep en ik ben weggegaan.’

‘Kom. Laten we Hans zoeken en de stad in gaan,’ zei Ambrosius.

‘Is hij thuis?’

‘Anders vinden we hem wel ergens. We kunnen langs Mikkel gaan, misschien zit hij daar.’

‘Ik moet terug.’

‘En je laten afranselen?’

Bij het idee kreeg Christian een kleur. Zijn vader kon wel eens overdrijven. ‘Zonder mantel en schoenen kom ik nergens.’

‘Heb jij je ooit eerder door zoiets laten tegenhouden? Ik ga wel naar binnen en pak een paar schoenen van een knecht. Een mantel kun je van mij lenen.’ Even snel als hij naar boven was geklauterd, ging Ambrosius weer naar beneden. ‘We zien elkaar op Amagertorv.’

In één teug dronk Christian de laatste wijn op en hij liet de fles naar beneden vallen. Hij kwam terecht in de hooiberg die naast de kraan stond.

Enigszins onvast stond hij op en spreidde zijn armen. ‘De hele wereld ligt aan mijn voeten!’ riep hij en hij stortte zich naar beneden.

Hij plukte het hooi uit zijn haren terwijl hij de straat uit liep naar het marktplein.